

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ב - חלק כ'

קונטרס 650

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

כולם בסבר פנים יפות, ומראה פנים שוחקות לכולם, ובלכתו העירה הרי הם הולכים אחריו. (ליקוטי תורה, פרשת ראה ל"ב, ב).

וזהו הענין של התבודדות שרבינו ז"ל אומר בליקוטי מוהר"ן (ח"ב תורה י"א), שבהתבודדות בשדה יכולים להתקרב להקב"ה, ועיקר ההתבודדות הוא ליזע מה הוא עושה בעולם, בשביל מה בא לעולם, מה יהיה איתו, מה יכול לתקן, ואיך יכול לתקן מה שחיסר, ומה התכלית שלו בעולם הזה, ונסביר את זה בע"ה.

ימים אלו הם מסוגלים לכך ביותר, וכמבואר בספרי המוסר והחסידות כי "פרשת ראה" נקראת לעולם קודם חודש "אלול". ומרן הגאון הצדיק רבי יהודה צדקה זכר צדיק לברכה, וזכותו יגן עלינו אמן, אמר: שסדר הפרשיות: **ראה שופטים, כי תצא, כי תבוא, נצבים, וילך, האזינו, וזאת הברכה, בראשית**, רומז לנו דבר יפה. רא"ה ראשי תבות, **ראה אלול הגיע**, לפיכך "שופטים" ושוטרים תתן לך בכל שעריך, תבדוק מעשיך, תשפוט דרכיך, ועוד עליך לזכור "כי תצא" מן העולם, אז יהיה "כי תבוא" לשמים, ושם תעמוד לדין שנאמר אתם "נצבים", אחרי כן "וילך" אך לאן? אם "האזינו" שמע לתורה, אז "וזאת הברכה", ואם לא אז "**בראשית**" מתחיל גלגול חדש לתקן הכל.

בחודש אלול צריך אדם לעבוד כמה שיותר, לרכוש לעצמו מצות ומעשים טובים, ואפילו דקדוקי סופרים, חומרות וחסידויות, כיון שאינו יודע, איזה מהם יכריע את הדין לטובה.

קלוש, אולי יש איזה אחוז מתוך מאה אלף שהמכתב בכלל יגיע למלך ולא יעבור סינון ע"י עבדיו. ופתאום באותו עיר יצאו בכרזות שמחר המלך יורד לעם לטקס חגיגי ללוחץ ידיים לאזרחים דבר שפעם בשנה קורה. ואותו אזרח פשוט שכבר שנים מחכה לתשובה לגבי מכתבו מוצא את עצמו לוחץ יד למלך ומשוחח איתו בספונטניות וזה הזמן לפרוק ולדרוש הכל, אותו דבר חדש אלול נאמר שהמלך בשדה שהשכינה שורה למטה כל חודש אלול "אני לדודי ודודי לי" ר"ת אלול קול דודי דופק ואומר לנשמה. קומו אורי כי בא אורך וכבוד ה' עליך זרח". חדש אלול זה הזמן הכי נכון שאלוקים קשוב ובוחר ביתר שאת וביתר עוז כל אחד ואחד לכן עלינו להשאיר רושם טוב כדי שניתבב לחיים טובים ולשלום בראש השנה.].

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שאלו פעם את המגיד מדובנא, עליו השלום, במה שונה חודש אלול משאר חדשי השנה?

ענה להם כדרכו במשל: אדם עשיר אחד בא לבית הכנסת, ומרוב עשירותו היה לבו גס, ולא התערב בין הבריות, בקושי רב פלט "שלום" לכמה אנשים. והנה הגיע זמן הבחירות לוועד בית הכנסת, ואותו עשיר הגיש מעמדותו. מיד החל לשנות את יחסו, לאחד קנה פתיחת ההיכל, ולשני הרמת ספר תורה, ולשלישי עליית ששי, וכך עשה בכל שבת ושבת, והיה מתערב עם הבריות. מה גרם לו זאת? הבחירות!!!

כך הוא האדם, בכל השנה שקוע בתרדמה עצומה, בקושי מקים מצות בסיסיות, ועל חומרות, מאן דכר שמיה?? אולם בהגיע חודש אלול רואה הוא את עצמו קרוב ליום הדין, ומיד נותן אל לבו לקיים כל מצוה וחסידות שבאה לידו כדי ליפול בחלק החיים, הפרנסה, הבריאות, השלום, השלוה וכו'. ודבר ראשון שעלינו לדעת הוא, שיצר הרע אורב לנו בכל יום ובכל רגע, וכבר ספרו על חיילים שחזרו מהמלחמה ששים ושמחים על הנצחון, ופגשו בחסיד אחד שאמר להם: "חזרתם מן המלחמה הקטנה, ועתה נכונה לכם מלחמה גדולה - היא מלחמת היצר". (כתונת פסים)

נודע בשערים גדל מעלת אמירת תקוני זהר אשר היא מזכך הנפש ובפרט בימי חדש אלול, ומובא בהקדמת פסא מלך שאמירת התקונים גרידא אפלו בלי הבנה הוא תקון הנפש גדול, וכעין זה מובא בספרי תלמידי הבעל שם טוב... וישוטטו רבים ותרבה הדעת בעולם, וזה יקרב בעזרת השם את ביאת הגואל.

ובספר פסא מלך בהקדמה, כתוב, וז"ל: ללמד בחבור זה בלב שלם ובחשק רב כי הוא מטהר הגוף ומקדש הנשמה לכל הלומדו בחדש אלול אפלו בגירסא בעלמא באין מבין פרוש אמריו וכל שכן אם יזכה עד שרוח השם ידבר בו להבין כונת הרשב"י באמרי קדוש ומועט מספר זה מחזיק את המרובה, ובו יזכה להיות מבני עליה, וכלנו כאחד נזכה

הממנים לא משתתף לאכל עמם אחר מבעלי המלך, מפני שהם נכרים. אמר לו, ודאי עתה יתישב הדבר בלבי על בריו.

ע"ת תמיד - זו השכינה, שעולה למעלה באותה דרגה, שנאמר בה ערב ובקר בכל יום תמיד אומרים פעמים שמע ישראל. והיא עולה בעמוד האמצעי, שהוא תדיר עמה בלי פרוד כלל.

וראן עולה? למקום שנגזרה משם, שהוא אין סוף, והוא גבוה מכל הספירות. ומפני זה פרשה, עולה - בלה לגבוה עולה. וכאשר הא עולה, אוהזות בה כל הספירות, והן עולות עמה. ומה העליה שלה? לריח ניהח, לתת ריח טוב לפני ה', ואחר כך נאמר בה, (ויקרא ט) וירד מעשית החטאת והעלה. ירדה מלאה כפרה מכל חטאי ישראל.

והרי העליה שלה היא בעמוד האמצעי. ומפני כך הירידה שלה היא בו, וכל הצבאות שלה. ומפני זה נקרא סלם, שבו כל התויות (הכנויים) עולות ויורדות, שהן תלויות מן יהוה. ומפני זה כל הקרבנות והעולות הם ליהוה. ונקראת קרבן על שם שמתקרבים בה כל הכנויים ליהוה.

ומפני זה נאמר עליה, (במדבר ז) קרבנו קצרת כסף אחת. אין דרגה נקרכת לגבי יהוה פחותה ממנה. ואין תפלה ומצנה מכל מצוות התורה, וכל קרבנות ועולות, שהם לחוץ ממנה. בכל דרגות הספירות לא מתקבלות לפני יהוה חוץ ממנה. ומפני זה נאמר עליה, (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש. ומפני זה אמר הנביא, (ירמיה ט) כי אם בזאת יתהלל המתהלל.

היא שלמים, שלמות השם של יהוה, בכל דרגה ודרגה. היא ה' מאלהים. היא ה' מאהיה. 'י משדי. סוף כל הויה וכנויה. ומפני זה נאמר בה, (קהלת יב) סוף דבר

מן מארי מלכא, בגין דאינון נוכראין. אמר ליה ודאי כען אתיישבת מלה בלבאי, על ברייה.

עולת תמיד, דא שכנינתא, דסליקת לעילא בההוא דרגא, דאתמר בה ערב ובוקר בכל יום תמיד, אומרים פעמים שמע ישראל. ואייה סליקת בעמודא דאמצעינתא, דאיהו תדיר עמה בלא פרודא כלל.

ולאן סליקת. לאתר דאתגזרת מתמן, דאיהו אין סוף, ואיהו גבוה מכל ספיראן. ובגין דא אוקמוהו. עולה בלה לגבוה סלקא. וכד אייה סליקת, אחידן בה כל ספירן, ואינון סלקין עמה. ומאי סליקו דילה. לריח ניהח, למייהב ריחא טבא קדם יי, ולכתר אתמר בה, (ויקרא ט) וירד מעשית החטאת והעולה. נחתת מליא כפרה מכל חובין דישראל.

והא סליקו דילה איהו, בעמודא דאמצעינתא. אוף הכי נחיתו דילה איהו ביה, וכל חייילין דילה, ובגין דא אקרי סלם, דביה כל הויין (נ"א כנויים) סלקין ונחתין, דאינון תליין מן יהוה. ובגין דא, כל קרבני ועלוין אינון ליהוה. ואתקריאת קרבן, על שם דאתקריבו בה כל כנויין ליהוה. ובגין דא אתמר עליה, (במדבר ז) קרבנו קצרת כסף אחת. לית דרגא דאתקריב לגבי יהוה, פחות מנה. ולית צלותא ופקודא מכל פקודין דאורייתא, וכל קרבנין ועלוין, דאינון לבר מנה. בכל דרגין דספיראן לא מתקבלן קדם יהוה, לבר מנה. ובגין דא אתמר עליה, (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש. ובגין דא אמר נביא, (ירמיה ט) כי אם בזאת יתהלל המתהלל.

איהו שלמים, שלימו דשמא דיהוה, בכל דרגא ודרגא. איהי ה'. אדני. 'י דיהוה. איהי ה' מן אלהים. איהי ה' מן אהיה. 'י מן שדי. סוף דכל הויה וכנויה. ובגין דא אתמר בה, (קהלת יב) סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור. איהי סוף מעשר

הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור. היא סוף מעשר ספירות, ים סוף. שלמות עליונים ותחתונים. היא שער להכנס לכל חכמה, לכל פנוי והויה, ולהכנס בכל ספירה וספירה, ידיעה של הכל. ופחות ממנה אין רשות לשום בריה להשיג לשום ידיעה בעולם. עליה נאמר, (תהלים קיח) זה השער לה' צדיקים יבאו בו.

היא שם של מ"ב אותיות, שבהן נבראו עליונים ותחתונים. (ואלו הן אותיות בנינים לאותיות הקביות שבהן נבראו עליונים). היא נקראת עין מצד הימין, (תהלים לג) הנה עין יהוה אל יראיו. ונקראת און מצד השמאל, (דניאל ט) הטה אלי אונך ושמע. ונקראת ריח מצד העמוד האמצעי. ונקראת פה מעצמה. זהו שכתוב (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו.

נקראת מצוה ראשונה אנכי, מצד הפתח, שהיא א"ן מאלהינו. אנכי - בו כ', פתח. ובו א"ן. ופתח נקרא מצד האמא העליונה, שהזכיר אצלה חמשים פעמים יציאת מצרים בתורה. והיא ב"ת מבראשית, שכוללת עשר אמירות מצד החכמה, פתח, (משלי א) פתחך יסד ארץ. פתח יסד הפתח. והוא (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט, שכולל ל"ב נתיבות, שהם ל"ב אלהים מצד האמא העליונה, שנקראת פתח. וכאשר נכללים בפתח, נקרא ל"ב. ומפני זה פתח ל"ב, ל"ב למטה.

ועשרה דברות נתנו. חמשה בלוח אחד, וחמשה בלוח שני. היא כוללת אותו, חמשה מפתח עד גבורה, וחמשה מהעמוד האמצעי עד הפתח. והם חמשה חמשה. וכי יש לדבר בעשרה פיות? אלא כולל אותם בבת היחידה, ונעשו כלם אחד. אף כן ו' נקרא קול, ולא מכירים עד (עם) דבור. ומפני זה, (דברים ד) קול דברים אתם שמעים.

ספיראן, ים סוף. שלימו ועלאין ותתאין. איהו תרעא לאעלא לכל חכמתא, לכל פנוי והויה, ולאעלא לכל ספירה וספירה, ידיעה דכלא. ופחות מינה, לית רשו לשום בריה, לאשגחא לשום ידיעה בעולם. עליה אתמר, (תהלים קיח) זה השער ליי צדיקים יבאו בו.

איהו שם מ"ב אתון, דבהון אתבראו עלאין ותתאין. (ואלו אינו אתון בנינו לאתון דהוינו דבהון אתבראו עלאין) איהו אתקריאת עין מסטרא דימינא, (תהלים לג) הנה עין יהוה אל יראיו. ואתקריאת און מסטרא דשמאלא, (דניאל ט) הטה אלי אונך ושמע. ואתקריאת ריח מסטרא דעמודא דאמצעייתא. ואתקריאת פה, מגרמה. הך הוא דכתיב, (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו.

אתקריאת פקודא קדמאה אנכי, מסטרא דפתח, דאיהו א"ן מאלהינו. אנכי ביה כ', פתח. וביה אין. ופתח אתקרי מסטרא דאימא עלאה. דאדבר לגבה חמשין זמנין יציאת מצרים באורייתא. ואיהו ב"ת מן בראשית, דכלילא עשר אמירן, מסטרא דחכמה בת י', (משלי א) פתחך יסד ארץ. פתח יסד ברתא. ואיהו (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט, דכליל ל"ב נתיבות, דאינון ל"ב אלהים מסטרא דאימא עלאה, דאתקרי כבוד. וכד אתכלילן ברתא, אתקרי ל"ב. ובגין דא כבוד לעילא, ל"ב לתתא.

ו' דברן אתייהבו. חמש בלוחא חדא, וחמש בלוחא תניינא. איהו כליל לון, ה' מפתח עד גבורה. וה' מעמודא דאמצעייתא, עד (דף רנ"ג ע"א) ברתא. ואינון ה' ה'. וכי אית למללא בעשרה פיות. אלא כליל לון בבת היחידה, ואתעבידו כלהו חדא. אוף הכי ו', אתקרי קול, ולא אשתמודעין ביה, עד דאשתתף עד (כ"א עם) דבור. ובגין דא, (דברים ד) קול דברים אתם שמעים.

היא כוללת אותו, חמשה מפתח עד גבורה, וחמשה מהעמוד האמצעי עד הפתח. והם חמשה חמשה. וכי יש לדבר בעשרה פיות? אלא כולל אותם בבת היחידה, ונעשו כלם אחד. אף כן ו' נקרא קול, ולא מכירים עד (עם) דבור. ומפני זה, (דברים ד) קול דברים אתם שמעים.

היא מצוה שניה מצד הגבורה, יראה בשובו. ורמוזה במלת בראשית, ירא בשת. ופרשוה, מי שאין לו בשת פנים, ודאי שלא עמדו אבותיו על הר סיני.

היא מצוה שלישית, שנקראת אהבת חסד. זהו שכתוב (ירמיה לא) אהבת עולם אהבתיך על פן משכתיך חסד. אהבה כלולה מהאבות, שנקרא בהם בכל מכל כל. וסוד הדבר - (שם) זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולתיך.

והיא מצוה רביעית, יחוד, מצד העמוד האמצעי, שמע ישראל. והיא כ"ה כ"ה אותיות עמו בשש תבות, שהן שמע ישראל (וכו'). ובגולה אמר אברהם, (בראשית כב) גלכה עד כ"ה ונשתחווה. (שמות יט) כ"ה תאמר לבית יעקב.

הוא א"ח, עמוד האמצעי, והיא ד', שלמות היחוד שלו להשלים בו אחד. א"ח כולל תשע ספירות, שהן א' - אין סוף, ח' - שמונה ספירות, מהכמה עד יסוד. ד' - מלכות, הקוץ שלה, בה נשלמות לעשר, שהם יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ד' כלולה מארבע אותיות יהוה. מצוה חמישית, (יהושע א) והגית בו יומם ולילה. היא תורה שבכתב מצד החסד, ותורה שבעל פה מצד הגבורה, שבהן חכמה ובינה. כמו שפרשוה בעלי המשנה, הרוצה להחכים - ידרים. להעשיר - יצפין. והעמוד האמצעי כולל את שניהם, ומפני זה נקרא שמים, כולל אש ומים, אש של גבורה ומים של חסד. ומפני זה פתור, שהיא כף, עשרה עשרה הנפך בשקל הקדוש. שהם יה"ה, שלש אותיות, נעשות כף על ו'. וזהו פנגד פתור תורה. ו' זה ספר תורה. והכל יהו"ה, עשרים ושש בשובו.

איהי פקודא תנינא מסטרא דגבורה, יראה בחושבו. ורמיזא במלת בראשית, ירא בשת. ואוקמיה, מאן דלית ליה בשת פנים, ודאי דלא עמדו אבהותיו על טורא דסיני.

איהי פקודא תלימאה, דאתקרי אהבת חסד. הדיא הוא דכתיב, (ירמיה לא) אהבת עולם אהבתיך על פן משכתיך חסד. אהבה כלילא מאבהן, דאתקרי בהון בכל מפל כל. ורזא דמלה, (ירמיה ב) זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולתיך.

איהי פקודא רביעאה, יחוד, מסטרא דעמודא דאמצעייתא, שמע ישראל. ואיהי כ"ה כ"ה אתון, עמיה בשית תיבין, דאינון שמע ישראל. ובגינה אמר אברהם (בראשית כב) גלכה עד כ"ה ונשתחווה. (שמות ט) כ"ה תאמר לבית יעקב.

איהו א"ח, עמודא דאמצעייתא, ואיהי ד', שלימו דיהודא דיליה, לאשקלא ביה אחד. א"ח, כליל ט' ספיראן, דאינון א' אין סוף. ח' תמניא ספיראן, מהכמה עד יסוד. ד' מלכות, קוצא דילה, בה אשתלימו לעשרה, דאינון יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ד' כלילא מד' אתון יהוה.

פקודא חמישאה, (יהושע א) והגית בו יומם ולילה. איהי אורייתא דכתב מסטרא דחסד. ואורייתא דבעל פה מסטרא דגבורה. דבהון חכמה ובינה. כמה דאוקמיה מארי מתניתין, הרוצה להחכים ידרים. להעשיר יצפין. ועמודא דאמצעייתא כליל תרווייהו, ובגין דא אתקרי שמים, כליל אש ומים, אש דגבורה, ומים דחסד.

ובגין דא כתר, דאיהי כף, עשרה עשרה הנפך בשקל הקדוש. דאינון יה"ה, תלת אתון, אתעבידו כף, על ו'. והינון כנגד פתור תורה, ו' היינו ספר תורה, כף עטרה על רישיה. וכלא יהו"ה, כ"ו בחושבו.

כף עטרה על ראשו. והכל יהו"ה, עשרים ושש בשובו.

מצוה ששית היא תפלה של יד
בזרוע שמאל. ומצד הגבורה ה'
של יד כהה, מפתר ועד גבורה,
חמש ספירות, והן תפלין של
ראש של העמוד האמצעי. והיא
קשר שלש רצועות, שהן נצח
הוד יסוד.

והיא מצוה שביעית, מצות
ציצית, כוללת תכלת ולבן, דין
ורחמים. באש, אש לבנה לא
אזלת. תכלת אזלת ומכלה,
(מלכים א יח) ותאכל את העלה. לבן
מימין, תכלת משמאל. העמוד
האמצעי יחוד בין שניהם, ירק.
משום כך פרושהו בעלי המשנה,
מאימתי קורין את שמע
בשחרית? משפיר בין תכלת
ללבן. ומפני זה תקנו פירשת
ציצית לקרא אותה ביהוד.

והיא מצוה שמינית, מזוזה.
השכינה נקראת מזוזה מצד
העמוד האמצעי של אותיות
יהוה. ומצד של צדיק, סוד
הברית, נקראת שדי. שדי חותמת
המלך, שהוא יהוה.

מצוה תשיעית, השכינה נקראת
אות ברית מצד של צדיק יסוד
עולם. (בראשית ט) זאת אות הברית.
(שמות לא) ביני, העמוד האמצעי,
ובין בני ישראל, נצח והוד. אות
- זה צדיק. היא - זו השכינה. פי
ששת ימים עשה ה' את השמים
- מפתר עד העמוד האמצעי.
שאין ששה בכל מקום אלא מצד
האות ו'. ואין שביעי אלא מצד
האות י', עטרה על ראשו חכמה
עליונה, אות הוא. חכמה

תחתונה, אות היא.

ותקנו למול לשמונה, שהם ח',
מחכמה עד יסוד. לקבל בהם י'
קטנה, להעלות אותה עד פתר, להיות עטרה על ראשם. ותקנו לשם העולה בכלי עפר, לקיים

מצוה עשירית, (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת. השכינה נקראת שבת מצד שלש דרגות

פקודא שיתתאה, איהי תפלה של יד, בדרועא שמאלא.
ומסטרך דגבורה ה' דיד כהה, מפתר ועד גבורה,
ה' ספיראן, ואינון תפלין דרישא דעמודא דאמצעייתא.
ואיהי קשר תלת רצועות, דאינון נצח הוד יסוד.

ואיהי פקודא שביעאה, מצות ציצית, כליל תכלת ולבן,
דינא ורחמי. בנורא, אשא חורא לא אכיל. תכלא,
אכיל ושאי, (מלכים א יח) ותאכל את העולה. חור מימינא,
תכלת משמאלא, עמודא דאמצעייתא, יחוד בין תרווייהו,
ירוק. בגין דא אוקמוה מארי מתניתין, מאימתי קורין
את שמע בשחרין משפיר בין תכלת ללבן. ובגין דא
תקיננו פירשת ציצית, למקרי לה ביהודא.

ואיהי פקודא תמינאה, מזוזה. שכינתא אתקריאת מזוזה,
מסטרך דעמודא דאמצעייתא, דאתון דיהוה.
ומסטרך דצדיק, רזא דברית, אתקרי שדי. שדי חותמתא
דמלכא, דאיהו יהוה.

פקודא תשיעאה, שכינתא אתקריאת אות ברית, מסטרך
דצדיק יסוד עולם. (בראשית ט) זאת אות הברית.
(שמות לא) ביני, עמודא דאמצעייתא, ובין בני ישראל, נצח
הוד. אות, דא צדיק. היא, דא שכינתא. פי ששת ימים
עשה יי את השמים, מפתר עד עמודא דאמצעייתא. דלית
שית בכל אתר, אלא מסטרך דאת ו'. ולית שביעי, אלא
מסטרך דאת י', עטרה על רישיה חכמה עלאה. אות
הוא. חכמה תתאה, אות היא.

ותקיננו למגור לתמינא, דאינון ח', מן חכמה עד יסוד.
לקבלא בהון י' זעירא, לסלקא לה עד פתר,
למהוי עטרה על ראשיהון. ותקיננו לשוויא לערלה במנא
דעפרא, לקיים (ישעיה סה) ונחש עפר לחמו.

פקודא עשיראה, (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת.
שכינתא אתקריאת שבת, מסטרך דתלת דרגין
קטנה, להעלות אותה עד פתר, להיות עטרה על ראשם. ותקנו לשם העולה בכלי עפר, לקיים

(ישעיה סה) ונחש עפר לחמו.

מצוה עשירית, (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת. השכינה נקראת שבת מצד שלש דרגות

עליונות שהן ש', שלשה פתרים:
פתר, חכמה, בינה. והיא בת,
רביעית להם. ששה ימים, מחסד
עד יסוד, בהם תעשה מלאכה,
מפני שהבנין מתחיל מחסד. זהו
שכתוב (תהלים פט) עולם חסד יבנה.
אבל מבינה ולמעלה היא מנוחה
וענג ושביטה לכל מעשה.

מצוה אחת עשרה היא נקראת
תפלה של שחרית, מנוחה
וערבית, מצד שלשת האבות,
והיא תפלת כ"ל פ"ה. אין כל
אלא צדיק, שכתוב (דברי הימים א-
כט) כי כל בשמים ובארץ, ותרגם
יונתן בן עזיאל, שאוחז בשמים
ובארץ. פ"ה כחשבון מילה. ומה
ברית בה מתחידים זכר ונקבה
שלמטה - אף בייסוד מתחיד חתן
וכלה שלמעלה, הוא חי
העולמים כולל ח"י ברכות, זהו
שכתוב (משלי י) ברכות לראש
צדיק.

ומפני זה, כל הכוונה - כוונה
בכרוב, וכל הזוקף - זוקף בשם.
זו השכינה. בשם יהו"ה, בו צריך
לזקף השכינה, והיא שגאמר בה,
(עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום
בתולת ישראל, על ידי דרגה
אחרת. ומפני זה, (שם ט) ביום
ההוא אקים את ספת דויד
הנפלת. אותו שגאמר בו, (תהלים
קמו) יהו"ה זוקף כפופים.

מצוה שתים עשרה, היא נקראת
חג המצות וחג השבועות וחג
הספות, מצד שלשת האבות.
וראש השנה מהצד שלה, דין
המלכות - דין. ויש שיאמר, פסח
זרוע ימין. שבועות, מתן תורה,
שנתנה במדבר, שהוא ממנה
עליו שור, מצד הגבורה. ספות,
(בראשית לג) ויצלב נסע סכתה.

מצוה שלש עשרה, קריאת שמע. ויש לדעת שהוא נקרא חכם בכל מיני חכמות, ומבין בכל
מיני תבונות, וחסיד בכל מיני חסדים, וגבור בכל מיני גבורות, ויועץ בכל מיני עצות, וצדיק
בכל מיני צדקות, ומלך בכל מיני מלכות, עד אין סוף. עד (פטר) אין חקר. ובכל אלו הדרגות,

עלאין דאינון ש', ג' פתרים: פתר, חכמה, ובינה. ואיהי
בת, רביעאה לון. שית יומין, מחסד עד יסוד, בהון
תעשה מלאכה, בגין דבניינא מתחיל מחסד, הדא הוא
דכתיב, (תהלים פט) עולם חסד יבנה. אבל מבינה ולעילא,
איהי מנוחה וענג ושביטה לכל עובדא.

פקודא חד סר, איהי אתקריאת צלותא דשחרית מנוחה
ערבית, מסטרא דתלת אבהן, ואיהי תפלת כ"ל
פ"ה, לית כל, אלא צדיק דכתיב, (דברי הימים א כט) כי כל
בשמים ובארץ, ותרגם יונתן בן עזיאל, דאחיד בשמייא
ובארעא. פ"ה כחושבון מילה. ומה ברית ביה מתחידין
דכר ונקבא דלתתא, אוף בייסוד, מתחיד חתן וכלה
דלעילא, הוא חי עלמין כליל ח"י ברכאן, הדא הוא
דכתיב, (משלי י) ברכות לראש צדיק.

ובגין דא, כל הכוונה כוונה בכרוב וכל הזוקף זוקף בשם.
דא שכנינתא, בשם דיהו"ה, ביה צריך לזקפא
שכנינתא. ההיא דאתמר בה, (עמוס ה) נפלה לא תוסיף (ד
רנ"ו ע"ב) קום בתולת ישראל, על ידי דרגא אחרא, ובגין
דא (עמוס ט) ביום ההוא אקים את ספת דויד הנפלת. ההוא
דאתמר ביה, (תהלים קמו) יהו"ה זוקף כפופים.

פקודא תריסר, איהי אתקריאת חג המצות, וחג
השבועות, וחג הספות, מסטרא דג' אבהן.
וראש השנה מסטרא דילה, דינא דמלכותא דינא. ואית
דיימא, פסח דרועא מינא. שבועות, מתן תורה,
דאחיהבת במדברא, דאיהו ממנא עליה שור, מסטרא
דגבורה. ספות (בראשית לג) ויצלב נסע סכתה.

פקודא תליסר, קריאת שמע. ואית למנדע, דאיהו אתקרי
חכם בכל מיני חכמות. ומבין, בכל מיני תבונות.
וחסיד, בכל מיני חסדים. וגבור, בכל מיני גבורות. ויועץ,
בכל מיני עצות. וצדיק, בכל מיני צדקות. ומלך, בכל
מיני מלכות. עד אין סוף. עד (פטר) אין חקר. ובכל

מצוה שלש עשרה, קריאת שמע. ויש לדעת שהוא נקרא חכם בכל מיני חכמות, ומבין בכל
מיני תבונות, וחסיד בכל מיני חסדים, וגבור בכל מיני גבורות, ויועץ בכל מיני עצות, וצדיק
בכל מיני צדקות, ומלך בכל מיני מלכות, עד אין סוף. עד (פטר) אין חקר. ובכל אלו הדרגות,

באחת נקרא רחמן, ובאחת נקרא דיין. וכך בכמה דרגות עד אין סוף. אם כך, שנוי יש בין רחמן לדיין. אלא קדם שברא העולם נקרא הוא בכל אלו הדרגות, על שם בריות שהיו עתידות להבראות. שאם לא בריות

העולם, מדוע נקרא רחום, דיין? אלא על שם הבריות העתידות. ומפני זה כל השמות הם פנויים שלו, על שם המעשים שלו. כמו כן ברא הנשמה בדימות שלו, שנקראת על שם פעולות שלה בכל איבר ואיבר של הגוף, שנקרא עולם קטן. כמו שאדון העולם נהג בכל הבריות ובכל דור כפי מעשיו, כך הנשמה כפי מעשיו של כל איבר ואיבר. אותו איבר שעושה בו מצוה, נקראת הנשמה לגביי חמלה וחסד ורחמים. ובאותו איבר שעושה בו עברה, נקראת הנשמה לגביי דיין וחמה וכעס. אבל לחוץ מן הגוף, למי תהיה חמלה או אכזריות?

אך כך אדון העולם, קדם שברא את העולם וברא בריותיו, למי נקרא רחום ורחמן או דיין? אלא כל השמות שלו הם פנויים, ולא נקרא בהם אלא על שם בריות העולם. ומפני זה, פאשר בעלי הדור הם טובים, הוא נקרא אצלם 'הנ"ה' במדת הרחמים, וכאשר בעלי הדור הם רשעים, נקרא אדוני, במדת הדיין. לכל דור ולכל בן אדם כפי מדתו. אבל לא שיש לו מדה ולא שם ידוע. כמו הספירות, שכל ספירה יש לה שם ידוע ומדה וגבול ותחום. ובאלו השמות אדון העולם הוא מתפשט, ומולף בהם, ונקרא

בהם, ונתכסה בהם, וגר בהם, פנשמה אצל אברי הגוף. ומה רבון העולמים אין לו שם ידוע, ולא מקום ידוע, אלא בכל צד שלטונו - אף כך אין לה לנשמה שם ידוע, ולא מקום ידוע בכל הגוף, אלא בכל צד שלטונה, ואין איבר פנוי ממנה.

אלין דרגין, בחד אקרי רחמן. ובחד אקרי דיין. והכי בכמה דרגין, עד אין סוף. אי הכי שנוי אית, בין רחמן לדיין. אלא קודם דברא עלמא, אתקרי הוא בכל אלין דרגין, על שם ברין דהוו עתידין להבראות, דאי לאו ברין דעלמא, אמאי אתקרי רחום דיין, אלא על שם ברין דעתידין.

ובגין דא, כל שמהן, אינון פנויין דיליה. על שם עובדין דיליה. פגוונא דא, ברא נשמתא, בדיוקנא דיליה, דאתקריאת על שם פעולות דילה, בכל אבר ואבר דגופא, דאתקרי עלמא זעירא. פגוונא דמארי עלמא, אתנהיג בכל ברין. ובכל דרא, כפום עובדוי. כך נשמתא, כפום עובדוי דכל אבר ואבר. ההוא אבר דעביד ביה פקודא, אתקרי נשמתא, לגבי חמלה וחסדא חנא ורחמי. ובההוא אבר דעביד ביה עבירה, אתקרי נשמתא לגבי, דינא וחימה וכעס. אבל לבר מן גופא, למאן תהא חמלה, או אכזריות.

אוף הכי מארי עלמא, קדם דברא עלמא, וברא ברין דיליה, למאן אתקרי רחום ורחמן או דיין. אלא כל שמהן דיליה, אינון פנויין, ולא אתקרי בהון, אלא על שם ברין דעלמא, ובגין דא, כד מארי דרא אינון טבין, איהו אתקרי לגבייהו, 'הנ"ה' במדת רחמים. וכד מארי דרא אינון חייבין, אתקרי אדני' במדת הדיין. לכל דרא, ולכל בר נש, כפום מדה דיליה. אבל לא דאית ליה מדה ולא שם ידוע.

בגוונא דספיראן, דכל ספירה אית לה שם ידוע, ומדה, וגבול, ותחום. ובאלין שמהן מארי עלמא איהו אתפשט, ואמליך בהון, ואתקרי בהון, ואתכפי בהון, ודר בהון, פנשמתא לגבי אברים דגופא. ומה רבון עלמין, לית ליה שם ידוע ולא אתר ידוע, אלא בכל סטרא שולטנותיה. אוף הכי לית לה לנשמתא שם ידוע, ולא אתר ידוע, בכל גופא אלא בכל סטר שולטנותיה, ולית אבר פנוי ממנה.

בהם, ונתכסה בהם, וגר בהם, פנשמה אצל אברי הגוף. ומה רבון העולמים אין לו שם ידוע, ולא מקום ידוע, אלא בכל צד שלטונו - אף כך אין לה לנשמה שם ידוע, ולא מקום ידוע בכל הגוף, אלא בכל צד שלטונה, ואין איבר פנוי ממנה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרם לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירְהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידְהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקְהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עזרי מעגם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר

זְהַרֵי הַזֶּהָר

גבו תשעה ספרים נפתחים:

- א. ספר "חבל על כל רגע"
- ב. ספר "נשמות הרשב"י"
- ג. ספר "חיים של זהר"
- ד. ספר "השפעות הרשב"י"
- ה. ספר "רחמי הרשב"י"
- ו. ספר "הזהר וזהר סיני"
- ז. ספר "הקדמות פת הזהר"
- ח. ספר "לקוטי זהר תהלות דוד"
- סדר בראשית
- ט. ספר "גדולי ישראל וזהר"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש טובב"א - תשרי תשע"א לפ"ק